

Aan de leden van de vaste commissie
Sociale Zaken en Werkgelegenheid
Tweede Kamer

Postbus 778
2300 AT Leiden
info@vrouwenrecht.nl
www.vrouwenrecht.nl

Via email: cie.szw@tweedekamer.nl

Betreft: inbreng verslag Wet aanpassing Regeling dienstverlening aan huis, *Kamerstukken II*
2024/25 36744

Leiden, 10 juni 2025

Geachte commissieleden,

Op woensdag 11 juni a.s. om 14 uur moet de inbreng voor het verslag van de Wet aanpassing Regeling Dienstverlening aan huis ingezonden zijn.

De Vereniging voor Vrouw en Recht Clara Wichmann (VVR) verzoekt u om bij uw inbreng onderstaande punten te betrekken.

Gastouders aan huis

Onder 1.4 Huidige situatie van de Memorie van Toelichting (MvT) zet de indiener uiteen dat gastouders aan huis, eveneens met publieke middelen gefinancierd, wel onder de Regeling *dienstverlening aan huis (Rdah)* zullen blijven vallen. Aan het slot van paragraaf 3 van de MvT wordt gesteld dat de regering van mening is dat voor deze groep voor mogelijke indirecte discriminatie een rechtvaardiging kan worden gevonden in objectieve factoren. Daarbij wordt verwezen naar paragraaf 1.4 en paragraaf 2.3.1. In genoemde paragrafen is echter niet systematisch de objectieve rechtvaardigingstoets doorlopen ten aanzien van gastouders aan huis. De VVR stelt u voor hiernaar in het verslag te vragen.

We sommen de kernelementen uit deze toets nog even op: objectieve factoren die geen verband houden met discriminatie op grond van geslacht. Dit is het geval wanneer de gekozen middelen een legitieme doelstelling van het sociaal beleid van de betrokken lidstaat dienen en zij geschikt (passend) en noodzakelijk zijn om dat doel te bereiken. Bovendien is een dergelijke factor alleen geschikt om de aangevoerde doelstelling te waarborgen indien deze daadwerkelijk bijdraagt aan een coherente en stelselmatige verwezenlijking ervan. Ter onderbouwing kan niet volstaan worden met algemene argumenten of het uitspreken van verwachtingen is inmiddels in jurisprudentie vast komen te staan.

Voorts blijkt eveneens uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dat budgettaire overwegingen geen rechtvaardiging vormen voor discriminatie ten nadele van een van beide geslachten. Ook de Centrale Raad van Beroep (CRvB) wijst hierop in de uitspraak die tot aanpassing van de Rdah noopt (ECLI:NL:2023:481 r.o. 4.6).

De MvT haalt in paragraaf 1.4 nu juist wel allerlei budgettaire overwegingen aan. Die moeten dus buiten beschouwing blijven. Eenzelfde beeld wordt opgeroepen in de verschillende beslisnota's (als Bijlage bij het wetsontwerp gevoegd).

In het [Commentaar VVR op voorontwerp wet aanpassing Regeling dienstverlening aan huis | Vrouw en Recht](#) had de VVR er in punt 5 op gewezen dat er wel degelijk een alternatief is voor vraagouders die niet het volledig werkgeverschap ten aanzien van hun gastouder willen

uitoefenen: ze kunnen een zelfstandig werkende gastouder aan huis inhuren (overeenkomst van opdracht). Dat zal consequenties voor de prijs hebben. Met andere woorden: het middel, gastouders aan huis onder de Rdah, is niet noodzakelijk, geen objectieve rechtvaardiging.

De VVR vindt dat het kabinet bovendien te gemakkelijk stelt dat het gastouderbureau de vraagouder niet kan ondersteunen bij het (volledig) werkgeverschap (paragraaf 1.4). Dat ze het nu niet doen is geen argument: de taken van gastouderbureaus zijn in het verleden ook aangepast, verrijkt met nieuwe taken en verantwoordelijkheden.

Overigens is het ook in het licht van de Helpling-uitspraak van de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2025:543) maar de vraag of toepassing van de Rdah ten aanzien van gastouders aan huis wel stand houdt. Moet uit zowel de bemiddelings- als de kassiersfunctie van de gastouderbureaus niet afgeleid worden dat gastouders aan huis een uitzendovereenkomst hebben met het gastouderbureau en dus dat de Rdah helemaal niet van toepassing is? De VVR stelt voor dat u in het verslag aan de regering vraagt hier op in te gaan.

Alleen 'nieuwe gevallen' een inkomen bij ziekte?

De VVR had in het bovengenoemde Commentaar ten behoeve van de Internetconsultatie onder 7 beargumenteerd uiteengezet waarom zieke PGB-zorgverleners na de uitspraak van de CRvB ziekgeld van het UWV dienen te ontvangen. Paragraaf 6.1 MvT maakt zich hier te gemakkelijk van af. De VVR stelt u voor in het verslag nogmaals om een reactie te vragen. Daarbij wijst de VVR tevens op de op 20 juni a.s. te verschijnen annotatie bij de uitspraak van de voorzieningenrechter Rechtbank Noord Nederland ECLI: NL:RBNNE:2024:3319 in *USZ* 29-8 nr. 163 waarin o.m. het handboek van Klosse en Vonk wordt aangehaald.

Dat in noot 57 bij paragraaf 6.1 MvT gerefereerd wordt aan een niet-gepubliceerde uitspraak van Rechtbank Amsterdam d.d. 11 oktober 2024 is ongepast. De MvT behoort tot de wetsgeschiedenis en op deze wijze valt er niet te controleren of de samenvatting correct was. Omdat de SVB als verweerder in kwestie deze uitspraak in een andere procedure heeft ingebracht heeft de VVR er wél kennis van kunnen nemen. Conclusie is dat de samenvatting niet correct is: Rechtbank Amsterdam heeft zich niet uitgesproken over UWV, die was geen partij in deze procedure. De strekking van r.o. 2.6 staat zelfs haaks op het betoog in de MvT: "De rechtbank kan dit volgen. Als de zorgverlener nog ziekgemeld was, lag de situatie mogelijk anders. Ook de zorgverlener van eiser is namelijk verzekerd voor ziekte." (onderstr. VVR). De VVR verzoekt u deze kwestie aan te snijden in het verslag.

Tot slot

De VVR is van mening dat de in de Regeling *dienstverlening aan huis* vervatte uitzonderingspositie van deeltijd huishoudelijke werkers voor alle werkers onhoudbaar is, niet alleen voor publiek gefinancierde zorgverleners. Dit blijkt uit (internationale) rechterlijke uitspraken, standpunten van mensenrechtenorganisaties, wetenschappelijke publicaties e.d. en zal blijken uit nieuwe, deels al lopende procedures. De VVR vindt echter dat genoegdoening voor de publiek gefinancierde zorgverleners niet mag wachten tot de overheid het bredere onrecht, de verboden discriminatie van de andere dienstverleners aan huis, zal moeten erkennen.

In juni 2023 gingen betrokken ministeries en uitvoeringsorganisaties blijkens een intern memo nog uit van snelle wetgeving. Dat is niet gelukt. De beoogde invoeringsdatum is 1 januari 2026. Dat is twee jaar en negen maanden na de CRvB uitspraak en iets meer dan vier jaar na de door de CRvB bevestigde uitspraak van Rechtbank Rotterdam ter zake. De VVR dringt er dan ook op aan om alles op alles te zetten om de beoogde invoeringsdatum te halen en dit wetsvoorstel niet als controversieel aan te merken.

In de verwachting dat u bovenstaande zult willen betrekken bij de inbreng voor het verslag,

Met vriendelijke groet

Leontine Bijleveld
voorzitter Vereniging voor Vrouw en Recht Clara Wichmann

